

Το «Συνδικάτο» του Μισελληνισμού.

Γράφει ο Θανάσης Κ.

Ακούω τελευταία (και παλαιότερα, βέβαια) το γνωστό «επιχείρημα» ότι οι Έλληνες απελευθερώθηκαν το... 1827, **χάρης στην παρέμβαση των τριών συμμαχικών στόλων** (Βρετανίας, Γαλλίας, Ρωσίας) στο Ναυαρίνο! Άρα, **δεν** «κερδίσαμε» την Ανεξαρτησία μας. Μας τη «**χάρισαν**»... Μήπως τους τη... «**χρωστάμε**», κι όλα;

Πρώτη παρατήρηση: Κάθε μεγάλη Επανάσταση βοηθήθηκε με κάποιο τρόπο από το εξωτερικό. Όχι μόνο στην Ελλάδα. Παντού...

Στην **Αμερικανική Επανάσταση** (1775-81) καθοριστική ήταν η παρέμβαση του **Γαλλικού Ναυτικού** και του ίδιου του Γάλλου ευγενούς **Λαφαγιέτ**, ο οποίος άλλαξε τον τρόπο με τον οποίο πολεμούσαν ως τότε οι «Πατριώτες» του Τζόρτζ Ουάσιγκτον.

Στην κορύφωση του Πολέμου (μετά το 1780), μάλιστα, **το Γαλλικό Ναυτικό υπό τον Ναύαρχο Κόμη Γκράς, κατάφερε να νικήσει** (και να αποκλείσει) παρέμβαση του Βρετανικού Ναυτικού. Ήταν μια από τις **ελάχιστες φορές** που το Γαλλικό Ναυτικό **νίκησε τη θαλασσοκράτειρα Βρετανία!**

Την ίδια εποχή, στο Πόλεμο κατά των Βρετανών – και υπέρ των Αμερικανών Επαναστατών – είχε μπει και η **Ισπανία** με την Αρμάδα της υπό τον Ναύαρχο Λουί ντε Κορντομπά (σε ξεχωριστές – αλλά και σε κοινές

– ναυτικές επιχειρήσεις με το γαλλικό στόλο του Ατλαντικού, κατά του βρετανικού ναυτικού).

Στην τελική και πιο αποφασιστική μάχη του **Yorktown** (Σεπτέμβριος-Οκτώβριος 1781) ο Βρετανός αρχιστράτηγος Κορνουάλις, έχασε, γιατί **οι ενισχύσεις που περίμενε δεν έφτασαν ποτέ** – τους παρεμπόδισε το **Γαλλικό Ναυτικό**. Αντίθετα αποβιβάστηκαν τότε μερικές χιλιάδες **Γαλλικού τακτικού στρατού** (με πυροβόλα), που ενώθηκαν με τους Αμερικανούς και έγειραν την πλάστιγγα της μάχης υπέρ τους.

Όταν συνθηκολόγησε μετά την ήττα στο Yorktown, ο Κορνουάλις παραδόθηκε σε **δύο στρατούς** περίπου ισοδύναμους: τον **Αμερικανικό** υπό τον Ουάσιγκτον και το **Γαλλικό εκστρατευτικό σώμα** υπό τον Κόμη Ροσσαμπώ.

Στη διεξαγωγή της τελικής φάσης των επιχειρήσεων, **η συμμετοχή των Γάλλων ήταν καθοριστική** (ο Ουάσιγκτον ήθελε να επιτεθεί στη Νέα Υόρκη, **δεν** ήθελε καν να δώσει την τελική μάχη στο Yorktown, **οι Γάλλοι επέμεναν**).

Στις περισσότερες μάχες εκείνου το Πολέμου **οι Αμερικανοί έχασαν**. Αλλά κέρδισαν **τρεις καθοριστικές: στο Κάμπτεν, στη Σαρατόγκα και στο Yorktown**. Και οι νίκες τους σταθεροποιήθηκαν όταν άρχισε να «ρέει» η **γαλλική βοήθεια**.

Γιατί οι Γάλλοι, πέρα από την πλήρη ανάμιξη του ναυτικού τους και του εκστρατευτικού τους σώματος στο πλευρό των Αμερικανών, τους έστειλαν και **μεγάλη οικονομική βοήθεια** – σε χρήματα, εφόδια, όπλα πυρομαχικά.

(Πολλοί υποστηρίζουν, μάλιστα, ότι οι **υπέρογκες** δαπάνες της Γαλλίας υπέρ των Αμερικανών επαναστατών τότε, επέσπευσαν λίγα χρόνια αργότερα τη **μεγάλη χρεοκοπία της Γαλλίας**, που πυροδότησε τη **Γαλλική Επανάσταση** του 1789)

Παρ' όλη την καθοριστική στήριξη της Γαλλίας (και της Ισπανίας), όμως, **ουδείς αμφισβήτησε ποτέ** την επιτυχία των Αμερικανών στην Επανάστασή τους.

- Στη «**Ένδοξη Επανάσταση**» των **Βρετανών** του 1688-89 (που **δεν** είχε καμία σχέση με την **αληθινή** Επανάσταση του Κρόμβελ 1642-49), υπήρξε άμεση ανάμιξη των... **Ολλανδών!** Πρόκειται στην ουσία για μια **δυναστική-εκκλησιαστική ρύθμιση**, όπου ο τότε Βρετανός Βασιλέας Ιάκωβος (James), τελευταίος της δυναστείας των Στιούαρτ – Καθολικός ο ίδιος – αντικαταστάθηκε από την κόρη του Μαίρη και τον σύζυγό της τον Ολλανδό Γουλιέλμο της Οράγγης – **προτεστάντες** και οι δύο.

Ο Γουλιέλμος εισέβαλε στη Βρετανία με εκστρατευτικό σώμα Ολλανδών κυρίως, και εξεδίωξε τον πεθερό του! Έχοντας, όμως τη **στήριξη** μέρους του βρετανικού πληθυσμού.

Οι Βρετανοί ΔΕΝ γιορτάζουν την πρώτη δημοκρατική επανάσταση στην Ευρώπη, που έγινε από τον Κρόμβελ! Γιορτάζουν το αποτέλεσμα της... **εισβολής των Ολλανδών συμπεθέρων!**

Παρ' όλα αυτά ουδείς αμφισβήτησε, πως τότε είναι η **γέννηση της Βρετανικής Συνταγματικής μοναρχίας** υπό τη σκέπη της (Προτεσταντικής) Αγγλικανικής Εκκλησίας, που εξέφραζε και στηρίχθηκε από την **μεγάλη πλειονότητα** του Βρετανικού λαού.

- Και οι **Ολλανδοί** δεν θα είχαν καταφέρει ποτέ να θεμελιώσουν την ανεξαρτησία τους, αν δεν είχαν στηριχθεί επανειλημμένως, από τους Βρετανούς κατά των Ισπανών, από τους Βρετανούς ξανά, κατά των Γάλλων. Από τους Γάλλους κατά των Βρετανών. Τέλος, από Βρετανούς και Πρώσους κατά των Επαναστατημένων Γάλλων.

Παρ' όλα αυτά, η Ανεξαρτησία της Ολλανδίας – και οι θαλασσοκρατορία που έστησε – είναι **δικό της επίτευγμα**, κι αυτό **δεν** αμφισβητήθηκε ποτέ.

Θα μπορούσα να αναφέρω πολλαπλά ιστορικά παραδείγματα ακόμα, όπου τα κινήματα ανεξαρτησίας διαφόρων λαών, **στηρίχθηκαν αποφασιστικά**, την πιο κρίσιμη στιγμή, από **παρεμβάσεις ξένων δυνάμεων** υπέρ τους! Χωρίς ποτέ αυτό να αμφισβητήσει τη σημασία της **δικής τους εξέγερσης** – και της αντοχής που έδειξαν (μέχρι να χρειαστούν την «εξωτερική βοήθεια»).

Μένω σε ένα ακόμα:

Μετά την ανατροπή του Τσάρου Νικολάου στη Ρωσία το Φεβρουάριο του 1917, όταν μαίνονταν ακόμα ο Πρώτος Παγκόσμιος Πόλεμος, οι Γερμανοί του Κάιζερ, **βοήθησαν τον μπολσεβίκο ηγέτη Βλαδίμηρο Λένιν** να πάει – από τη Ζυρίχη, όπου βρισκόταν πρόσφυγας τότε – στη Ρωσία μέσω γερμανικού εδάφους. Η περιβόητη **αποστολή του «σφραγισμένου τρένου»**(που δεν ήταν σφραγισμένο, απλώς ο Λένιν και οι συνοδοί του είχαν δεσμευτεί **να μην κατέβουν** σε κανένα ενδιάμεσο σημείο της διαδρομής...).

Τον Λένιν **δεν** τον ήθελε η προσωρινή δημοκρατική κυβέρνηση της Ρωσίας γιατί ο μπολσεβίκος ηγέτης υποστήριζε πως η Ρωσία έπρεπε **να συνθηκολογήσει αμέσως με τους Γερμανούς και να βγει από τον Πόλεμο.**

Ενώ η προσωρινή κυβέρνηση είχε δεσμευτεί στους Βρετανούς και Γάλλους συμμάχους τους τη εποχή εκείνη, να συνεχίσει τον Πόλεμο κατά της Γερμανίας του Κάιζερ.

Έτσι την ίδια εποχή η προσωρινή κυβέρνηση επέτρεψε σε έναν άλλο Ρώσο Επαναστάτη, τον Πλεχάνοφ να επιστρέψει στη Ρωσία (με βρετανικό πολεμικό πλοίο, μάλιστα), γιατί ο Πλεχάνοφ είχε δεχθεί να παραμείνει η Ρωσία στο πλευρό των Συμμάχων (της Αντάντ). Ενώ στο Λένιν που ήθελε άμεση συνθηκολόγηση της Ρωσίας είχε απαγορευτεί η είσοδος (και τον έστειλαν «πακέτο» οι Γερμανοί).

Ο καθένας ό,τι τον βόλευε τότε...

Τελικά ο Λένιν έφτασε στην Πετρούπολη τον Απρίλιο του 1917, κατάφερε να πάρουν την εξουσία οι Μπολσεβίκοι τον Οκτώβρη-Νοέμβρη το 1917 και λίγο αργότερα κήρυξε αποστρατεία του ρωσικού στρατού και υπέγραψε την Συνθήκη του Μπρέστ Λιτόφσκ. Που υπήρξε συνθηκολόγηση της Ρωσίας και έδωσε μεγάλη «ανάσα» στους Γερμανούς του Κάιζερ τότε (αλλά δεν τους έσωσε τελικά).

Είναι προφανές ότι η άφιξη του Λένιν στη Ρωσία με το βοήθεια των Γερμανών υπήρξε καθοριστική για τα γεγονότα που ακολούθησαν εκεί! Αλλά ουδείς αμφισβητεί τη Ρωσική Επανάσταση, την ανθεκτικότητα και το δυναμισμό που έδειξε (και τις αγριότητες στις οποίες οδήγησε, βέβαια, αργότερα...).

Μόνο στην Ελλάδα, αμφισβητείται η ίδια η Επανάσταση της Παλιγγενεσίας, από ένα... τυχαίο περιστατικό εμπλοκής ξένων στόλων, έξη χρόνια μετά την έκρηξή της!

Δεύτερον, να ξεκαθαρίσουμε λοιπόν, ότι η ίδια η Ναυμαχία του Ναυαρίνου (8 Οκτωβρίου 1827), υπήρξε... «συμπτωματικό γεγονός»! Οι τρεις συμμαχικοί στόλοι της Μεσογείου (Βρετανίας, Γαλλίας, Ρωσίας) δεν πήγαν εκεί για να συγκρουστούν. Πήγαν για να ζητήσουν από τον ενωμένο Τουρκο-αιγυπτιακό στόλο να απομακρυνθεί μαζί με Αιγυπτιακό εκστρατευτικό σώμα υπό τον Ιμπραήμ, που είχε ρημάξει την Πελοπόννησο, είχε καταστείλει μεγάλο μέρος των επαναστατημένων Ελλήνων, αλλά δεν την είχε καταλάβει ακόμα ολόκληρη.

Παρά ορισμένες αιματηρές αψιμαχίες που προηγήθηκαν, κανείς από τους «συμμάχους» δεν επιθυμούσε άμεση εμπλοκή. Ούτε κι όταν άρχισαν να τους χτυπάνε παράκτια πυροβόλα των Τούρκων.

Η εμπλοκή άρχισε όταν **αγγελιοφόρος των Βρετανών** μέσα σε λέμβο, πυροβολήθηκε και σκοτώθηκε μαζί με τους συνοδούς του, οπότε ξαφνικά γενικεύθηκαν οι εχθροπραξίες.

Και ο Βρετανός Ναύαρχος Κόρδικτον πέρασε **διοικητική εξέταση** όταν επέστρεψε στην Πατρίδα του νικητής (αθωώθηκε αρχικά, όμως αργότερα **απαλλάχθηκε** των καθηκόντων του, με άλλη αφορμή).

- Είναι χαρακτηριστικό ότι λίγο μετά τη Ναυμαχία **έπεσε η κυβέρνηση Κάννινγκ** στην Αγγλία και πήρε την εξουσία η κυβέρνηση **Ουέλ-λιγκτων**, που ήταν πιο **φίλο-τουρκική!**

- Είναι επίσης χαρακτηριστικό ότι τόσο οι Βρετανοί της εποχής, όσο και οι Γάλλοι, χαρακτήρισαν την Ναυμαχία του Ναυαρίνου, ένα **«απρόοπτο συμβάν»** (untoward event)!

- Και το πιο χαρακτηριστικό απ' όλα: ένα γεγονός που χαρακτηρίστηκε «απρόοπτο» απ' όλους τους βασικούς του πρωταγωνιστές του, στην ίδια την Ελλάδα χρησιμοποιείται για να **αμφισβητηθεί η σημασία της Μεγάλης Ελληνικής Επανάστασης.**

Τρίτον, στη μελέτη της Ιστορίας **δεν** «επιτρέπεται» το ερώτημα: «τι θα είχε γίνει τελικά, αν μια κρίσιμη στιγμή είχε συμβεί κάτι διαφορετικό». Δεν θα το μάθουμε ποτέ.

1. Τι θα είχε συμβεί, αν ο Γάλλος στρατηγός Ρωσαμπώ δεν είχε καταφέρει να πείσει τον Τζώρτζ Ουάσιγκτων να μείνουν και να πολεμήσουν στο Yorktown;

2. Τι θα είχε συμβεί, αν είχαν φτάσει εγκαίρως οι ενισχύσεις που περίμενε ο βρετανός στρατηγός Κορνουάλις στο Yorktown;

3. Τι θα είχε γίνει, αν ο Λένιν δεν είχε «σταλεί» από τους Γερμανούς στη Ρωσία την άνοιξη του 1917;

4. Τι θα είχε συμβεί αν δεν ξεσπούσε «απροσδόκητα» η ναυμαχία στο Ναυαρίνο;

Κανένα από αυτά τα ερωτήματα **δεν είναι «θεμιτά»!**

Η απάντηση είναι σε όλα: **Δεν ξέρουμε!** Δεν μπορούμε να ξέρουμε.

Η έκβαση της Ιστορίας μπορεί να ήταν **πολύ διαφορετική**. Μπορεί όμως, να ήταν και **παρόμοια** – από άλλο δρόμο ή από άλλο μονοπάτι.

Τέταρτον, το βέβαιο είναι πως μέχρι το 1825 που αποβιβάστηκε ο Ιμπράημ με τον Αιγυπτιακό στρατό στην Πελοπόννησο, οι Επαναστατημένοι Έλληνες **είχαν κατανικήσει τους Οθωμανούς παντού!** Και στην Πελοπόννησο και στη Στερεά και στα νησιά.

Γι' αυτό και οι **ηττημένοι** Οθωμανοί ζήτησαν από τους συμμάχους τους Αιγυπτίους του Μεχμέτ Αλι Πασά (τυπικά υποτελείς τους, αλλά στην πραγματικότητα **ανώτερους** στρατιωτικά), να παρέμβουν εναντίον των Ελλήνων στην Πελοπόννησο και στην Κρήτη και **να τις προσαρτήσουν μετά.**

Οι Έλληνες είχαν **νικήσει** στρατιωτικά του Τούρκους! Αντιμετώπιζαν πλέον **μια δεύτερη** Οθωμανική δύναμη.

Μια **άλλη** δύναμη – την Αίγυπτο – που τα επόμενα δέκα χρόνια **εισέβαλε δύο φορές στην Τουρκία** (1832 και 1839) νίκησε και τις δύο φορές τους Τούρκους, οι οποίοι σώθηκαν μετά από **άμεση παρέμβαση** – τι σύμπτωση; – και των Ρώσων και των Βρετανών και των Γάλλων. Κι εκείνες υπήρξαν **πραγματικές και «σκοπούμενες»** επεμβάσεις. Όχι «απροσδόκητα συμβάντα».

Μπορούμε, λοιπόν, να ρωτήσουμε κι εμείς τώρα: τι θα είχε απογίνει η Οθωμανική Τουρκία, ήδη από τότε, **αν δεν την είχαν «σώσει» οι Ρώσοι το 1832;**

Κι ακόμα, αν δεν ήταν οι Επαναστατημένοι Έλληνες τότε, τόσο ανθεκτικοί να κρατιούνται όρθιοι επί δύο χρόνια (1825-27), παρ' όλο που ο Ιμπραήμ προήλανε παντού, να τον κρατάνε και να **αντιστέκονται.**

Καμία επέμβαση των τριών στόλων δεν θα τους είχε σώσει αν είχαν **συνθηκολογήσει ήδη.**

- Στην πραγματικότητα οι Επαναστατημένοι Έλληνες κατήγαγαν **πολύ περισσότερες νίκες** χωρίς καμία βοήθεια πριν το 1825 – απ' ό,τι οι Αμερικανοί Επαναστάτες πριν την επέμβαση των Γάλλων (και των Ισπανών).

- Και κρατήθηκαν όρθιοι **με πολύ μικρότερη εξωτερική βοήθεια** (σε εφόδια και χρήμα) απ' ό,τι οι Αμερικανοί Επαναστάτες.

- Και επέμεναν – **μετά** την Ναυμαχία του Ναυαρίνου – σε **πλήρη Ανεξαρτησία** από τους Οθωμανούς (αντίθετα με τις αποφάσεις των «Προστατιδών Δυνάμεων» αρχικά, να τους κάνουν **«φόρου υποτελείς»** στην Υψηλή Πύλη – όπως συνέβη για αρκετές δεκαετίες με τους Σέρβους).

- Και επέμεναν ακόμα, να κερδίσουν μέσα στο νέο κράτος τους και **ολόκληρη τη Στερεά**, όχι μόνο την Πελοπόννησο που τους «έδιναν» αρχικά. Και το πέτυχαν μετά την εκδίωξη του Ιμπραήμ, **επιχειρώντας επί τρία χρόνια ακόμα**, συνεχώς, σε όλη τη Στερεά **απωθώντας** του Τούρκους από παντού.

Η Επανάσταση του 1821 ήταν μια **«εποποιία»** – και **πριν** την Ναυμαχία του Ναυαρίνου, και **μετά** – και **ανεξάρτητα** απ' αυτήν!

Οι Ευρωπαίοι είχαν ξαναδεί μεγάλες επαναστάσεις τότε (κυρίως τη Γαλλική). Αλλά τέτοια μεγαλειώδη επανάσταση **ενός μικρού λαού**, να τολμά τόσο, να αψηφά τόσα, να περνάει τόσα, να επιμένει τόσα και να αντέχει τόσο, **δεν είχαν ξαναδεί!**

Τους φαινόταν όπως είπε ο Λόρδος Βύρων κάποτε, ως κάτι «**εξώκοσμο**»!

Και ήταν.

Γι' αυτό και **κέρδισε τις ψυχές** των Ευρωπαίων εκείνης της εποχής.

Γι' αυτό και υποκίνησε τέτοιο πρωτόγνωρο **πανευρωπαϊκό κίνημα Φιλελληνισμού** απ' όλα τα **φιλελεύθερα** πνεύματα εκείνης της εποχής.

Κρίμα που σήμερα **απαξιώνεται από τους... «φιλελέδες»** κι από το «**ηνωμένο Συνδικάτο**» του **Μισελληνισμού**— Δεξιάς και Αριστεράς — μέσα στην ίδια την Ελλάδα.

Πηγή : <http://www.antinews.gr/>